

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 r.,  
sprawy **A. O.**  
skazanej za przestępstwo art. 189 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 października 2014 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt V K [...],

### p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W kasacji obrońca postawił zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegający na:

- a. Sąd Apelacyjny w sposób wyjątkowo pobieżny, nie dotykając istoty zagadnienia, odniósł się do zarzutu nr 2 zawartego w apelacji obrońcy skazanej A.O., a dotyczącego wiarygodności opinii biegłych, stwierdzając jego bezzasadność, przy czym głównym argumentem za tym przemawiającym był zdaniem sądu „niewątpliwy profesjonalizm biegłych”;
- b. brak jest w uzasadnieniu wyroku rzetelnego odniesienia się do zarzutu z pkt

7 apelacji - przedstawione w zarzucie zagadnienie Sąd Apelacyjny skwitował stwierdzeniem, iż „oczywistym jest zatem, iż wszyscy oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu”, które to stwierdzenie w ogóle nie odnosi się do argumentacji obrońcy

c. brak jest w uzasadnieniu wyroku rzetelnego odniesienia się do zarzutu z pkt 4 apelacji - przedstawione w zarzucie zagadnienie Sąd Apelacyjny skwitował ogólnymi stwierdzeniami, pozostającymi bez związku z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, które to stwierdzenia w ogóle nie odnoszą się do argumentacji obrońcy;

d. nie sposób uznać za odpowiadający postulatowi wynikającemu z art. 457 § 3 k.p.k. sposób rozważenia i uzasadnienia bezzasadności zarzutów apelacji, który *de facto* sprowadza się do powtórzenia kwestionowanych przez obrońcę ustaleń Sądu *meriti*;

e. nie sposób uznać za odpowiadający postulatowi wynikającemu z art. 457 § 3 k.p.k. sposób rozważenia i uzasadnienia bezzasadności zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 167 k.p.k. w kontekście bezpodstawnego przyjęcia przez sąd odwoławczy *a priori* iż:

i. dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka matki pokrzywdzonej – M. M. nie dostarczy wiedzy o placówkach medycznych, w których leczyła się pokrzywdzona,

ii. dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka matki pokrzywdzonej – M. M. nie miałyby znaczenia dla opinii sporządzonej przez biegłych.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna i podlega oddaleniu. Stanowi w istocie próbę „wymuszenia” na Sądzie Najwyższym ponownego przeprowadzenia kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Należy w związku z tym przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja może zostać wywiedziona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończące postępowanie wyłącznie z

powodu bezwzględnych podstaw odwoławczych określonych w treści art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Wobec tego przedmiotem zaskarżenia kasacją nie może być rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji, zaś zarzuty podniesione w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia pod adresem orzeczenia tego sądu podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych zaskarżonemu w tym trybie orzeczeniu sądu odwoławczego. Skuteczne więc podniesienie zarzutów przeciwko procedowaniu sądu odwoławczego w zakresie prowadzonej kontroli odwoławczej, poprzez formułowanie zarzutów obraży reguł z art. 433 § 2 lub art. 457 § 3 k.p.k. powinno czynić zadość wymogowi określonemu w treści art. 526 § 1 k.p.k., który nakłada na wnoszącego obowiązek precyzyjnego wykazania na czym uchybienie zapadłe na etapie postępowania odwoławczego polega. Zarzuty kierowane przeciwko rozstrzygnięciu sądu *meriti* są wprawdzie możliwe, ale jedynie poprzez wykazanie, że uchybienie zostało transponowane do rozstrzygnięcia sądu odwoławczego wskutek nierzetelnie przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Natomiast funkcją kontroli kasacyjnej nie jest ponowne rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu *meriti*, czyli powielanie kontroli odwoławczej prowadzonej w trybie zwyczajnym.

Analiza wniesionej w niniejszej sprawie kasacji wskazuje, że skarżący powyższych reguł nie przestrzega. Właściwe zrealizowanie obowiązków wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wymaga od sądu odwoławczego nie tylko nie pomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, ale także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za trafne, bądź też bezzasadne.

W rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy temu obowiązkowi sprostał. Odniósł się bowiem wnikliwie do ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności osobowych źródeł dowodowych i skrupulatnie omówił dowody z zeznań świadków, jak i wyjaśnień oskarżonego (s. 11-18 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego). Argumenty przedstawione w

kasacji stanowią zatem jedynie polemikę i przedstawienie swojego własnego oglądu sprawy. Uznanie pewnych fragmentów wyjaśnień czy zeznań za wiarygodne, innych zaś nie, jeżeli zostały one ocenione w sposób swobodny i zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania nie może być utożsamiane z naruszeniem reguły określonej w art. 7 k.p.k., a takie kryteria - jak słusznie stwierdzono w toku kontroli instancyjnej - spełnia ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd *meriti*.

Przechodząc zatem do oceny poszczególnych zarzutów zauważyć należy, że:

- zarzut I kasacji jest chybiony, albowiem jak wynika z lektury uzasadnienia Sądu Apelacyjnego (strona 17), ocena i analiza kwestii wiarygodności opinii biegłych była przedmiotem szczegółowych rozważań tegoż Sądu i w żadnym razie nie można uznać, aby Sąd ten pobieżnie rozpoznał tak sformułowany zarzut. Wskazać należy na kompletność uzasadnienia Sądu drugiej instancji w tej kwestii, dodając ponadto, że fakt niepodzielenia przez Sąd zapatrywań skarżącego nie świadczy automatycznie o tym, iż doszło, tak jak chce wnoszący kasację, do naruszenia prawa procesowego;
- zarzut II kasacji mimo, że sformułowany został jako zarzut polegający na nierzetelnym odniesieniu się do zarzutu apelacyjnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych. Zauważyć trzeba, że kwestia działania wspólnie i w porozumieniu jest związana z ustaleniami faktycznymi i była przedmiotem szczegółowych rozważań zarówno Sądu *meriti*, jak i Sądu Apelacyjnego (strona 16 uzasadnienia);
- zarzut III kasacji również jest chybiony i został postawiony nierzetelnie. Przecież kwestia nierozpoznania oskarżonej nie uszła uwadze Sądu odwoławczego, czego wyrazem jest argumentacja przedstawiona na stronie 12 i 13 w zw. ze stroną 19 uzasadnienia.
- co do zarzutu IV (opis zarzutu jest ogólny), to formułując zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. skarżący utożsamia fakt niepodzielenia zasadności postawionych w apelacji zarzutów z brakiem ustosunkowania się do nich, co w realiach niniejszej sprawy nie miało miejsca, albowiem uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego w pełni odpowiada wymogom określonym w tym przepisie;

- co do zarzutu V, to należy się odwołać do trafnego stanowiska jakie zawarł Sąd Apelacyjny na stronie 19 i 20 uzasadnienia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.